

Tisztelt Ünneplő Közönség!

Amikor ezt a szobrot készítettem, illetve felkészültem arra, hogy elkezdhessem az alkotást, gondolatok kavargtak a fejemben. Gondolatok arról, hogy mi lehet Széchenyi üzenete a ma embere számára? Hogy miért ő a legnagyobb magyar?

Hogy miért van értelme egy szobornak? És mit, illetve hogyan közvetíthet egy Széchenyi-szobor, most 2010-ben.

Hogy hogyan lehet egy lélekóriást anyagba önteni?

Ezen gondolataim szeretném őszintén megosztani Önökkel, akik itt vannak és jelenlétükkel részt vesznek abban, hogy ezek a pillanatok ünneppé válhassanak.

Abban biztos voltam, hogyha lelkileg közelítem meg, vagyis megpróbálom megismerni a lelkét, ezután maga irányít majd és mutatja az utat a megvalósulás felé.

Egy szobor létrejöttének akkor van értelme, ha az emberekben, akik nézik, valamit elindít, valamilyen gondolatfolyamatot, mint egy hullám a tengerben, és a túlparton ennek a gondolathullámnak nyoma marad a homokban.

Ha sok ember fejében ugyanaz a gondolatfolyamat indul el, akkor a túlparton nem csak homokszemek mozdulhatnak, hanem sziklák törhetnek, földrészek alakulhatnak. (ahogy Széchenyi mondta: „egynek minden nehéz, soknak semmi sem lehetetlen.”)

Ne tévesszük szem elől egy pillanatra sem, hogy (fizikai) tetteinket a szellemünk irányítja. Széchenyi a legnagyobb magyar. Amiket ő tett, mind a szellemének köszönheti. Tetteit szigorúan a lelke irányította.

Mi itt és most megtestesült emberek, magyarságunkat ajándékba kaptuk Istentől. Országunkat ajándékba kaptuk őseinktől.

Örülhetünk, hogy ezt is kaptuk és örülhetünk, hogy vannak olyan nagyjaink, akikre büszkék lehetünk.

Anyanyelvünket is ajándékba kaptuk.

De mi mit teszünk azért, hogy méltók legyünk arra, hogy itt éljünk és ezen a nyelven beszélhessünk?

Széchenyi tett. Önvizsgálatot tartva, önzetlenül tett. Nagyon sokat tett. Nagy hullámokat indított a magyarság tengerében, amely hullámoknak még mindig nyoma van, amely hullámok a sziklákból várakat faragtak a parton.

Újabb kérdések merültek fel bennem:

Mi is úgy élünk-e, hogy szellemünk irányítja tetteinket?

Hiszen mind lelkek vagyunk és lélekként megyünk tovább.

Alkotás közben jöttem rá, hogy Széchenyi egyik üzenete számomra – mint mai ember számára – az, hogy anyagi világunkból kiszakadva lelki síkra lépünk. Jövők útja a bennünk lévő szeretet és hit erősítése, az emberek közötti kapcsolatok szellemi síkra terelése.

Széchenyi egy minőséget is jelent, azt a minőséget, amit egy ember életében ki tud hozni önmagából. Azt üzenete, hogy ismerjük fel a pillanatok és minden pillanatnyi döntésünket

hassa át ne csak a jelen, hanem a jövő képe is. Hagyjuk, hogy ebből eredő tetteinket a Gondviselés vezérelje és akkor, abban a pillanatban mi is egy kicsit Széchenyiévé válunk önmagunknak.

Ha minden nap, amikor elmegyünk e szobor előtt, eszünkbe jutnak azok a kérdések, hogy mit tettünk aznap egymásért, kultúránkért, magyarságunkért, a világért, akkor a szobor nem csak azért áll itt, hogy díszítsen egy teret, akkor a lélekszobor működik, lelkeket szólít meg.

Szeretném azt, hogyha itt megpihenünk, nézhessünk egy pillanatra önmagunkba, kapjunk erőt, támogatást ahhoz, hogy a szellemünk mennyire fontos és hogy hitünkkel hegyeket mozdíthatunk.

Ilyen ajándékokat kaptam Széchenyitől, és azt kívánom, hogy mások is kapjanak!
Legyen ez a lélekszobor a lelkiismeretünk tükré!

Köszönöm.